



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 262/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ KROJ], súdneho exekútora, [REDAKČNÝ KROJ], zastúpeného advokátkou JUDr. Mariannou Lechmanovou, advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1, 4 a 5, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod. sp. zn. 53 Er 47/2012 a jeho uznesením z 20. januára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ KROJ], súdneho exekútora, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], súdneho exekútora, [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1, 4 a 5, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 53 Er 47/2012 (ďalej aj „exekučné konanie“) a jeho uznesením z 20. januára 2016.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že okresný súd v exekučnom konaní po predchádzajúcom zastavení exekúcie uložil oprávnenému zaplatiť sťažovateľovi trovy za výkon exekučnej činnosti v sume 144,71 €. Podľa sťažovateľa *„súd nepriznal sťažovateľovi vyčíslené cestovné vo výške 322,28 Eur, ale len vo výške 58,20 Eur za cestu za povinným. Súd mal za to, že cestovanie osobným motorovým vozidlom sťažovateľa je nehospodárne a zbytočné navyšovanie trov exekúcie. V Uznesení porušovateľ ďalej uviedol, že súdny exekútor nesplnil podmienky pre priznanie cestovného, keď nepredložil súdu fotokópiu dokladu o kúpe pohonných látok § 7 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov v spojení s opatrením Ministerstva práva, sociálnych vecí a rodiny SR č. 632/2008 Z.z. Súd túto položku ako nepreskúmateľnú nepriznal.“*

3. Sťažovateľ v podstatnom svoju sťažnosť odôvodnil takto: *«Sťažovateľ zastáva názor, že napadnuté uznesenie Okresného súdu Bratislava II je ústavne neudržateľným spôsobom odôvodnené a možno ho považovať za arbitrárne. Sťažovateľ trvá na tom, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a obsahom základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru označených v sťažnosti existuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.*

Sťažovateľ podal túto sťažnosť z dôvodu, že porušovateľ mu nepriznal odmenu za pracovnú cestu z Humenného do Bratislavy a späť vo výške 322,28 Eur ale len vo výške 58,20 Eur.

Súd nepriznal cestovné vo výške 322,28 Eur, ale len vo výške 58,20 Eur za cestu za povinným. Súd mal za to, že cestovanie sťažovateľa osobným motorovým vozidlom je nehospodárne a zbytočné navyšovanie trov exekúcie. V Uznesení porušovateľ ďalej uviedol, že súdny exekútor nesplnil podmienky pre priznanie cestovného, keď nepredložil súdu fotokópiu dokladu o kúpe pohonných látok v zmysle § 7 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov v spojení s oparením Ministerstva práva, sociálnych vecí a rodiny SR č. 632/2008 Z.z. Súd túto položku ako nepreskúmateľnú nepriznal.

V zmysle § 7 ods. 5 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách cenu pohonnej látky preukazuje zamestnanec dokladom o kúpe pohonnej látky, z ktorého je zrejma súvislosť s pracovnou cestou (ďalej len „doklad o kúpe“). Ak zamestnanec preukazuje cenu pohonnej látky viacerými dokladmi o kúpe, cena pohonnej látky sa môže vypočítať aritmetickým priemerom preukázaných cien. Ak zamestnanec nepreukáže cenu pohonnej látky dokladom o kúpe, na výpočet sa použije cena pohonnej látky, ktorá platila v Čase nástupu na pracovnú cestu zistená Štatistickým úradom Slovenskej republiky (ďalej len „štatistický úrad“).

Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že pri odôvodnení Uznesenia porušovateľa došlo k zjavnému rozporu odôvodnenia napádaného rozhodnutia so zákonom č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách.

Súd mal v danom prípade akceptovať cenu pohonnej látky, ktorá platila čase nástupu sťažovateľa na cestu a bola zistená Štatistickým úradom SR.

Zároveň vyjadrenie porušovateľa, že súd má za to, že cestovanie osobným motorovým vozidlom je nehospodárne a zbytočné navyšovanie trov exekúcie, môže obstať pri účastníkoch konania, ale nie pri súdnom exekútorovi, ktorý je v zmysle § 2 zákona č. 233/1995 Z.z. štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu exekučných titulov (ďalej len „exekučná Činnosť“) a v zmysle § 5 má súdny exekútor

v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti postavenie verejného činiteľa. Zároveň podľa §5 ods. 2 cit. zákona je vykonávanie exekučnej činnosti výkonom verejnej moci.

Sťažovateľ má za to, že konaním porušovateľa došlo k zásahu do jeho základných ľudských práv a slobôd, ktoré sú garantované Ústavou SR v Čl. 20 ods. 1,4,5 a Čl. 46 ods. 1 a ods. 2.

Sťažovateľ zastáva názor, že napadnuté Uznesenie Okresného súdu možno považovať za zjavne neodôvodnené a za arbitrárne, teda také ktoré je založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Exekučného poriadku.»

4. V závere sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby v jeho veci takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], súdneho exekútora so sídlom [REDAKOVANÉ] podľa Čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 2, Čl. 20 ods. 1, čl. 20. ods. 4, Čl. 20 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod. sp. zn. č. k. 53Er/47/2012 porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava V, č.k.: 53Er 47/2012 zo dňa 20.01.2016 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Bratislava II je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 303,16 Eur (slovom: tristotri Eur aj šestnásť centov) na bankový účet právnej zástupkyne JUDr. Marianny Lechmanovej, advokátky vedený [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo

rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

9. Sťažovateľ namieta porušenie svojich označených práv uznesením okresného súdu o náhrade trov a jeho argumentácia spočíva v tom, že „*Súd nepriznal cestovné vo výške 322,28 Eur, ale len vo výške 58,20 Eur za cestu za povinným*“. Z toho sťažovateľ odvodil svoj názor, že napadnuté uznesenie okresného súdu možno považovať za zjavne neodôvodnené a za arbitrárne, teda také, ktoré je založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Exekučného poriadku.

10. V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu platí, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi patrí v zásade do výlučnej kompetencie týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania a miera voľnej úvahy súdu je v porovnaní s rozhodovaním vo veci samej celkom prirodzene väčšia. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika súvisiaca s konaním a rozhodovaním o náhrade trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade, ak by vo veci konajúci všeobecný súd extrémne vybočil z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť v zásade len na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (napr. I. ÚS 5/2011). Vo veci sťažovateľa o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu nejde, posudzovaná sťažnosť nemá ústavnoprávnu dimenziu, je klasickým pokračovaním sporu pred všeobecnými súdmi a závery napadnutého uznesenia okresného súdu nie sú arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené. Vychádzajúc z uvedených ústavne relevantných úvah ústavný súd posudzoval podanú sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní.

11. Zúžený pohľad na obsah sťažnosti v bode 9 zodpovedá realite, pretože sťažovateľ sa v nej okrem citácie príslušných článkov ústavy a dohovoru, ako aj judikatúry ústavného súdu zameral iba na kritiku spôsobu aplikácie jednoduchého zákona okresným súdom, vrátane nedocenenia postavenia exekútora v exekučnom konaní, ale žiadny relevantný dôvod porušenia svojich práv neuviedol.

12. Za týchto okolností musí ústavný súd pripomenúť, že nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov, ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z hľadiska namietaného porušenia základného práva garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. dohovoru ústavný súd konštatuje, že okresný súd napadnuté rozhodnutie riadne a rozumným spôsobom odôvodnil, nepostupoval teda svojvoľne a jeho rozhodnutie nenesie žiadne znaky arbitrárnosti, preto v tejto časti sťažnosť odmietol ako neopodstatnenú.

13. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva vlastníť majetok (sťažovateľ bez bližšieho vysvetlenia namieta okrem čl. 20 ods. 1 ústavy aj čl. 20 ods. 4 a 5 ústavy), z pravidelnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ak v postupe alebo rozhodnutí všeobecného súdu nezistí porušenie ústavnoprocených princípov, nemôže zároveň dôjsť ani k porušeniu práv účastníka hmotnoprávnej povahy.

14. Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú už pri jej predbežnom prerokovaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2016